GENERALINIO ADVOKATO DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER IŠVADA,

pateikta 2008 m. gegužės 22 d. [1]

I — Įžanga

1. Paprastai atlikėjai renkasi pseudonimus, todėl žmonėms sunku suprasti, ar jų mėgstamos kino, teatro, vaizduojamojo meno ar muzikos žvaigždės yra pasivadinusios savo tikraisiais vardais, ar slepia juos po slapyvardžiu. Tik nedaugeliu atvejų tikrasis atlikėjo vardas tampa žinomas taip gerai, kaip slapyvardis (iš karto prisiminiau tik Marilyn Monroe arba Norma Jean Baker).

2. Todėl šios bylos priežastimi tapęs atlikėjas ir dainų autorius turbūt būtų žinomas mažiau, jei būtų pasivadinęs savo tikruoju vardu Shabtai Zisel ben Abraham (jo šeima kilusi iš Odesos) [2]. Spėčiau, kad netgi nebūtų padėjęs šio vardo vertimas į bet kokią Europos kalbą *(Robert Allen Zimmerman)*. Ir atvirkščiai, jo slapyvardis gerai žinomas kelioms muzikos mylėtojų kartoms: Bobas Dylanas [3].

3. Kaip ir Philo Collinso [4] bei Cliffo Richardo [5] kūriniai, šio atlikėjo, velsiečių poeto Dylano Thomo (1914–1953) gerbėjo [6], kaip pavardę „pasiskolinusio“ jo vardą, kūriniai yra vieni iš dažniausiai įrašinėjamų ir duoda didžiulį pelną, todėl gausiai kopijuojami.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — Biografijos ištraukos iš F. J. Satué „¡Más madera! Una historia del Rock“, *Belacqva*, Barselona, 2004, p. 397 *ir paskesni.*.

3 — Atrodo, kad *XM Satellite Radio* transliuojama savaitinė radijo laida „Theme time radio hour“ pastaruoju metu yra labai populiari (žr. *El País*, 2008 m. kovo 25 d., antradienis, p. 48). Be to, režisierius Todd Haynes B. Dylano garbei yra sukūręs filmą *I'm Not There* (2007) apie šio atlikėjo gyvenimą.

4 — Pop roko grupės *Genesis* būgninkas ir vokalistas, vėliau – solo atlikėjas. Su juo susijęs 1993 m. spalio 20 d. Sprendimas *Phil Collins ir kt.* (C-92/92 ir C-326/92, Rink. p. I-5145).

5 — Buvęs *Shadows* vokalistas. Jo tikrasis vardas – Harry Rodger Webb (http://www.cliffrichard.org/).

6 — Neaišku, ar B. Dylanas buvo tik jo poezijos, ar ir gyvenimo būdo gerbėjas, nes D. Thomas skelbėsi esąs „didžiausias pasaulyje girtuoklis“ ir bent jau jaunystėje buvo tikras bohemos atstovas, kaip galima perskaityti jo knygoje „Retrato del artista cachorro“ (pavadinimas anglų k.: „Portrait of the artist as a young dog“), vertė J. A. Cotta, *Seix Barral*, Barselona, 1985, p. 99, kurioje rašoma: „Jaunasis D. Thomas tuo metu neturėjo darbo, tačiau buvo žinoma, kad jis greitai išvyks į Londoną daryti karjeros Čelsyje kaip laisvai samdomas žurnalistas; jis neturėjo nė skatiko ir tikėjosi kaip nors pragyventi iš moterų“. (Neoficialus vertimas)

4. *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis federalinis teismas, Vokietija) pateikė Teisingumo Teismui tris prejudicinius klausimus, susijusius su septintojo dešimtmečio pradžioje į fonogramą įrašytomis šio tikro roko muzikos herojaus dainomis, su kurių apsauga Vokietijoje yra susijusi šio teismo nagrinėjama byla. *Bundesgerichtshof* iš esmės klausia, ar šioms fonogramoms gali būti taikoma Bendrijos teisės apsauga, nes jis mano, kad pagal nacionalinę teisę tokia apsauga negalima.

5. Šis klausimas turi didelės ekonominės reikšmės, nes jį išsprendus paaiškės, ar daugelis prieš 1966 m. įsigaliojant Vokietijos autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymui sukurtų kūrinių išliks viešai prieinami ir galės būti nevaržomai naudojami, ar jiems bus taikoma šių teisių apsauga, nes tokiu atveju jų naudojimą kontroliuos teisių turėtojai.

II — Teisinis pagrindas

A — *Bendrijos teisės aktai*

6. Intelektinę nuosavybę reglamentuojantys valstybių narių įstatymai daugiausia suderinti Direktyva 93/98/EEB [7], kuri vėliau buvo iš dalies pakeista [8] ir galiausiai panaikinta Direktyva 2006/116/EB [9], kuria kodifikuojamos ankstesnės direktyvos.

7. Direktyvos 2006/116 3 straipsnio „Gretutinių teisių galiojimo terminas“ 2 dalyje nustatyta:

„Fonogramų gamintojų teisės nustoja galioti praėjus 50 metų nuo įrašo dienos. <…>

Tačiau tais atvejais, kai fonogramų gamintojų teisės pasibaigus apsaugos, kuri joms buvo pripažinta remiantis Direktyvos 93/98/EEB tokia redakcija, kokia ji buvo prieš <…> Direktyva 2001/29/EB nustatytus pakeitimus, 3 straipsnio 2 dalimi, terminui nebebuvo saugomos 2002 m. gruodžio 22 d., pagal šią dalį apsauga šioms teisėms iš naujo nesuteikiama.“

7 — 1993 m. spalio 29 d. Tarybos direktyva dėl autorių ir gretutinių teisių apsaugos terminų suderinimo (OL L 290, p. 9; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 141).

8 — Visų pirma 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230).

9 — 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl autorių ir tam tikrų gretutinių teisių apsaugos terminų (OL L 372, p. 12).

8. Direktyvos 2006/116 7 straipsnio „Apsauga, taikoma trečiosioms šalims“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Kai kūrinio kilmės šalis pagal Berno konvenciją [10] yra trečioji šalis, o kūrinio autorius nėra Bendrijos pilietis, valstybės narės taiko tokį pat apsaugos terminą, koks nustatytas kūrinio kilmės šalyje, tačiau šis terminas negali būti ilgesnis už tą, kuris nurodytas 1 straipsnyje.

2. 3 straipsnyje nustatyti apsaugos terminai galioja ir tiems teisių turėtojams, kurie nėra Bendrijos piliečiai, bet valstybės narės suteikia jiems tokią apsaugą. Tačiau, nepažeidžiant valstybių narių tarptautinių įsipareigojimų, valstybių narių nustatytas apsaugos terminas neturi viršyti teisių turėtojo šalyje nustatyto apsaugos termino ir 3 straipsnyje nurodyto termino.

<…>.“

9. Direktyvos 2006/116 10 straipsnio „Taikymas laiko atžvilgiu“ 1–3 dalyse nustatyta:

„1. Jei apsaugos termino, kuris yra ilgesnis negu nustatyta šioje direktyvoje, eiga valstybėje narėje prasidėjo iki 1995 m. liepos 1 d., tas apsaugos terminas valstybėje narėje neturi būti sutrumpintas dėl šios direktyvos.

2. Visiems kūriniams ir apsaugos objektams, kurie 1 dalyje nurodytu metu bent vienoje valstybėje narėje buvo saugomi pagal nacionalines autorių ar gretutinių teisių nuostatas, ir tiems, kurie atitinka (1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvoje 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje) nurodytus apsaugos kriterijus, taikomi šioje direktyvoje nustatyti apsaugos terminai.

3. Ši direktyva nepažeidžia jokių naudojimo veiksmų, atliktų iki 1 dalyje nurodytos datos. Valstybės narės priima specialias nuostatas, reikalingas trečiųjų šalių įgytoms teisėms apsaugoti.“

10 — Berno konvencija dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos (1971 m. liepos 24 d. Paryžiaus aktas), iš dalies pakeista 1979 m. rugsėjo 28 d. (konvencijos tekstą galima rasti http://www.wipo.int/export/sites/www/treaties/es).

B — *Tarptautinė teisė*

10. Remiant Pasaulinei intelektinės nuosavybės organizacijai (toliau – PINO) priimtos trys tarptautinės sutartys, specialiai skirtos apsaugoti fonogramų gamintojų teises: Romos konvencija [11], Fonogramų konvencija [12] ir WPPT sutartis [13]. Pastarąją sutartį patvirtino Europos bendrija Sprendimu 2000/278/EB [14] jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu.

11. Atrodo, kad linkstama pratęsti fonogramų gamintojų teisių galiojimo terminą, nes nors Romos konvencijoje [15] ir Fonogramų konvencijoje [16] nustatytas trumpiausias terminas yra 20 metų, pagal WPPT sutartį šis terminas pratęstas bent iki 50 metų [17].

12. Be to, siekiant iš dalies suderinti intelektinės nuosavybės teises dėl jų galimo poveikio tarptautinei prekybai, įvairių rūšių intelektinei nuosavybei taikomos tam tikros TRIPS sutarties [18] nuostatos. Toliau paminėsiu tas nuostatas, kurios susijusios su fonogramomis ir kurios padėtų išaiškinti Teisingumo Teismui pateiktus klausimus.

13. Iš pagrindinių nuostatų vertėtų paminėti 3 straipsnį, kuriame įtvirtintas nacionalinio vertinimo principas:

„1. Kiekviena valstybė narė kitų valstybių narių nacionaliniams subjektams taiko ne mažiau palankų režimą nei tas, kurį ji taiko savo pačios nacionaliniams subjektams intelektinės nuosavybės apsaugos atžvilgiu, su išimtimis, jau numatytomis atitinkamai Paryžiaus konvencijoje (1967), Berno konvencijoje (1971), Romos konvekcijoje ar Intelektinės nuosavybės sutartyje dėl integralinių mikroschemų. Atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančių organizacijų atžvilgiu šis įsipa-

11 — 1961 m. spalio 26 d. konvencija dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos.

12 — 1971 m. spalio 29 d. konvencija dėl fonogramų gamintojų apsaugos nuo neteisėto jų fonogramų kopijavimo.

13 — PINO atlikimų ir fonogramų sutartis, priimta 1996 m. gruodžio 20 d. Ženevoje. Visus šiuos dokumentus galima rasti adresu http://www.wipo.int/treaties/en.

14 — 2000 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimas dėl PINO autorių teisių sutarties ir PINO atlikimų ir fonogramų sutarties patvirtinimo Europos bendrijos vardu (OL L 89, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 33 t., p. 208).

15 — Žr. šios konvencijos 14 straipsnio a punktą.

16 — Žr. šios konvencijos 4 straipsnį.

17 — Žr. šios sutarties 17 straipsnio 2 dalį.

18 — Sutartis dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (toliau – TRIPS sutartis), pateikta Pasaulio prekybos organizacijos steigimo sutarties, patvirtintos 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, p. 1, TRIPS sutartis pateikta 213 puslapyje; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 293), 1 C priede.

reigojimas taikomas tik teisių, kurios numatytos šioje Sutartyje, atžvilgiu. <…>

<…>.“

„1. Įrašydami savo kūrinį į fonogramą, atlikėjai turi galimybę neleisti vykti šiems veiksmams, jeigu jie vyksta be jų leidimo: įrašyti dar neįrašytą savo kūrinį ir tiražuoti atlikimo įrašą. <…>

2. Fonogramų gamintojai turi teisę leisti ar uždrausti tiesiogiai ar netiesiogiai tiražuoti savo fonogramas.

14. Kita vertus, TRIPS sutarties 4 straipsnyje patvirtinama didžiausio palankumo režimo sąlyga, nustatant, kad valstybė narė bet kurios kitos šalies nacionaliniams subjektams teikiamą pranašumą, palankumą, privilegiją ar imunitetą turi taikyti nedelsiant ir besąlygiškai visų kitų valstybių narių piliečiams. Tame pačiame straipsnyje nustatomos tam tikros šio reikalavimo išimtys, į kurias šios bylos aplinkybėmis galima neatsižvelgti.

<…>.

15. TRIPS sutarties 9 straipsnio 1 dalyje daroma nuoroda į Berno konvenciją ir sutarties šalys įpareigojamos laikytis šios konvencijos 1–21 straipsnių.

5. Šia Sutartimi atlikėjams ir fonogramų gamintojams teikiama apsauga negali būti trumpesnė kaip 50 metų, skaičiuojant nuo kalendorinių metų, kuriais buvo padarytas įrašas pabaigos. <…>.

16. Dėl garso įrašų gamintojų teisių TRIPS sutarties 14 straipsnyje nustatyta:

<…>.“

C — *Nacionalinės teisės aktai*

17. Vokietijoje intelektinę nuosavybę reglamentuoja Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas (*Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte* [19], toliau – *UrhG*). Jo 137 f straipsnis yra pereinamojo laikotarpio nuostata, priimta perkeliant Direktyvą 93/98/EEB į nacionalinę teisę. Šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„<…>

2. Nuo 1995 m. liepos 1 d. galiojančios šio įstatymo redakcijos nuostatos taikomos ir kūriniams, kurių apsauga pagal šį įstatymą baigėsi iki 1995 m. liepos 1 d., tačiau vis dar egzistuoja pagal kitos Europos Sąjungos valstybės narės arba Europos ekonominės erdvės susitarimo susitariančiosios šalies įstatymus. Pirmasis sakinys atitinkamai taikomas <…> fonogramų gamintojų (85 straipsnis) <…> teisėms.

3. Jeigu pagal 2 dalį kūrinio apsauga atkuriama šio įstatymo galiojimo teritorijoje, atkurtos teisės priklauso autoriui. Tačiau iki 1995 m. liepos 1 d. pradėtas naudojimas gali būti tęsiamas nustatyta tvarka. Už naudojimą po 1995 m. liepos 1 d. turi būti mokamas tinkamas atlyginimas. 1–3 sakiniai atitinkamai taikomi gretutinėms teisėms.

<…>“

III — Pagrindinės bylos faktinės aplinkybės

18. Įmonė *Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH* (toliau – *Falcon*), atsakovė pagrindinėje byloje ir atsakovė apeliacinėje byloje, prekiauja dviem fonogramomis, kuriose įrašyti atlikėjo Bobo Dylano kūriniai. Šie kūriniai yra dviejose kompaktinėse plokštelėse (arba CD), kurių pirmoji vadinasi „Bob Dylan – Blowin' in the Wind“, o antroji – „Bob Dylan – Gates of Eden“.

19. Į fonogramas įrašyti kūriniai iš pradžių buvo įtraukti į albumus „Bob Dylan – Bringing It All Back Home“, „The Times They Are A-Changin'“ ir „Highway 61 Revisited“.

20. *Sony Music Entertainment (Germany) GmbH* (toliau – *Sony*), kasatorė pagrindinėje byloje ir ieškovė, yra gerai

19 — 1965 m. rugsėjo 9 d. Įstatymas (BGBl. I, p. 1273), paskutinį kartą iš dalies keistas 2006 m. lapkričio 10 d. Penktuoju įstatymu, iš dalies keičiančiu *UrhG (Fünften Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes)* (BGBl. I, p. 2587).

žinomos to paties pavadinimo Japonijos bendrovės, veikiančios keliose valstybėse, Vokietijoje įkurta dukterinė bendrovė. Ji teigia, kad visi į abi kompaktines plokšteles įtraukti kūriniai buvo paskelbti Jungtinėse Valstijose iki 1966 m. sausio 1 d., tiksliau – 1964 ir 1965 metais.

21. *Sony* taip pat teigia, kad JAV įrašų bendrovė įsigijo teises į originalias Bobo Dylano albumų fonogramas Vokietijoje, vėliau šios teisės perduotos *Sony,* todėl atsakovė, daugindama ir platindama šias kompaktines plokšteles, pažeidžia *Sony* intelektinės nuosavybės teises.

22. Todėl *Sony* reikalauja uždrausti *Falcon* tiesiogiai ar per trečiuosius asmenis dauginti ir parduoti kompaktines plokšteles „Bob Dylan – Blowin' in the Wind" ir „Bob Dylan – Gates of Eden". Ji taip pat reikalauja, kad *Falcon* būtų nurodyta pateikti tam tikrą informaciją ir atlyginti *Sony* patirtą žalą.

23. Tačiau *Falcon* tvirtina, kad pagal Vokietijos teisę nė vienos įrašų bendrovės teisėms į iki 1966 m. sausio 1 d. įrašytas Bob Dylan fonogramas apsauga nesuteikiama.

24. Pirmąja instancija bylą nagrinėjęs *Landgericht Rostock* nepripažino *Sony* argumentų pagrįstais ir atmetė ieškinį.

25. Nagrinėjant bylą *Oberlandesgericht Rostock* ieškovė atsisakė ieškinio dėl uždraudimo, tačiau toliau reikalavo tam tikros informacijos atskleidimo ir žalos atlyginimo.

26. *Oberlandesgericht Rostock* atmetė *Sony* apeliacinį skundą, motyvuodamas tuo, kad pagal Ženevos fonogramų konvenciją, galiojančią Vokietijoje ir JAV, iš *UrhG* 85 straipsnio išplaukiančia autorių teisių apsauga fonogramų gamintojai gali naudotis tik įrašų, pagamintų po 1966 m. sausio 1 d., atžvilgiu. Be to, *Oberlandesgericht Rostock* nusprendė, kad iki šios datos pagaminti muzikos įrašai taip pat negali būti apsaugoti pagal *UrhG* 137 f straipsnį, kuris yra pereinamojo laikotarpio nuostata, priimta perkeliant Direktyvą 93/98/EEB į nacionalinę teisę. Iš tikrųjų šio straipsnio 2 dalis netaikoma fonogramoms, pagamintoms iki 1966 m. sausio 1 d., nes jos Vokietijoje niekada nebuvo saugomos.

IV — Prejudiciniai klausimai ir procesas Teisingumo Teisme

27. *Sony* pateikė *Bundesgerichtshof* kasacinį skundą dėl apeliacinio teismo sprendimo, o

Bundesgerichtshof pažymi, kad sprendimas dėl kasacinio skundo priklauso nuo Direktyvos 2006/116/EB 10 straipsnio 2 dalies išaiškinimo. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo nuomonę, kad reikia kreiptis į Teisingumo Teismą, grindžia toliau nurodytomis prielaidomis.

28. Pirma, *Bundesgerichtshof* nesutinka, kad pagal Fonogramų konvenciją suteikiama atgaline data galiojanti apsauga gali būti platesnė nei pagal nacionalinę teisę suteikiama apsauga, nes pagal *UrhG* 129 straipsnio 1 dalį iš *UrhG* 85 straipsnio išplaukianti įrašų bendrovių teisių apsauga gali galioti atgaline data tik nuo paties *UrhG* įsigaliojimo datos, t. y. 1966 m. sausio 1 dienos.

29. Antra, *Bundesgerichtshof* taip pat nenori pripažinti, kad nagrinėjamos fonogramos yra saugomos Vokietijoje dėl tiesioginio *UrhG* 137 f straipsnio 2 dalies taikymo, nes ši nuostata, priimta [20] siekiant perkelti Direktyvą 93/98/EEB į nacionalinę teisę, turi būti aiškinama atsižvelgiant į šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį. Iš tikrųjų atsižvelgiant į tai, kad pagal *UrhG* 137 f straipsnio 2 dalį apsauga atkuriama, tik jei ji „baigėsi“ iki 1995 m. liepos 1 d., prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pritaria *Oberlandesgericht Rostock*, kad trečiosiose šalyse įsteigtų įrašų bendrovių iki 1966 m. sausio 1 d. įrašytoms fonogramoms Vokietijoje niekada nebuvo taikoma apsauga, todėl neįmanoma atkurti apsaugos, kuri niekada nebuvo taikoma.

30. Kadangi *Bundesgerichtshof* sutinka su *Sony* teiginiu, jog Jungtinės Karalystės teisės aktų apsauga taip pat taikoma iki 1966 m. sausio 1 d. pagamintoms fonogramoms ir kad ši apsauga taikoma Jungtinėse Valstijose išleistoms JAV gamintojų fonogramoms, jis nėra tikras dėl to, kaip aiškinti Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalį.

31. Tokiomis aplinkybėmis Vokietijos Aukščiausiasis Teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar atsižvelgiant į Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas sąlygas šioje direktyvoje numatyti apsaugos terminai taikomi ir tuo atveju, kai atitinkamas objektas niekada nebuvo saugomas valstybėje narėje, kurioje reikalaujama apsaugos?

20 — 1995 m. birželio 23 d. Trečiojo įstatymo, iš dalies keičiančio *UrhG* (Drittes Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes) (BGBl. 1995 I, p. 842), 1 straipsnio 26 punktu.

2. Teigiamai atsakius į pirmąjį klausimą:

a) Ar valstybių narių nuostatos dėl teisių turėtojų, kurie nėra Bendrijos piliečiai, apsaugos yra nacionalinės nuostatos Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalies prasme?

b) Ar Direktyvoje 2006/116 nustatyti apsaugos terminai pagal 10 straipsnio 2 dalį taikomi ir tiems objektams, kurie 1995 m. liepos 1 d. atitiko 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyvoje 92/100 dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje nustatytus apsaugos kriterijus, tačiau teisių į juos turėtojai nėra Bendrijos piliečiai?“

32. Prašymas priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismo kanceliarijoje įregistruotas 2007 m. gegužės 16 d., o pagrindinės bylos šalys ir Europos Bendrijų Komisija pateikė pastabas per rašytinę proceso dalį.

33. 2008 m. balandžio 15 d. surengtame posėdyje *Sony*, *Falcon* ir Komisijos atstovai žodžiu pateikė savo pastabas.

V — Prejudicinių klausimų analizė

A — *Atgaline data galiojanti apsauga (pirmasis klausimas)*

34. Pirmuoju klausimu *Bundesgerichtshof* siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalyje numatyta apsauga turėtų būti taikoma objektams, kuriems apsauga toje valstybėje narėje, kur ją reikalaujama taikyti, niekada nebuvo taikoma ir dėl to nacionalinės teisės aktas turėtų būti taikomas atgaline data, laikotarpiu iki paties šio teisės akto įsigaliojimo dienos.

35. Šis klausimas pagrįstas, nes Vokietijoje iki 1965 m. rugsėjo 9 d., t. y. *UrhG* priėmimo dienos, teisinė apsauga fonogramoms nebuvo taikoma ir, kaip nurodžiau apibendrindamas faktines pagrindinės bylos aplinkybes, nagrinėjamos fonogramos pagamintos 1964 ir 1965 m., t. y. iki minėtos datos.

36. Be to, jei teisių apsaugos taikymas atgaline data būtų išplėstas, tai prieštarautų kai kuriems pagrindiniams tarptautinės intelektinės nuosavybės teisės principams. Pagal Berno konvencijos 18 straipsnio 2 dalį, jei vienoje šalyje sukurtas kūrinys tapo visuomenės nuosavybe kitoje Sąjungos šalyje [21], kurioje reikalaujama apsaugos, tam kūriniui apsauga pagal intelektinės nuosavybės teisę ir pagal Konvenciją iš naujo nesuteikiama iš esmės dėl kūrinio neriboto naudojimo laikotarpiu įgytų trečiųjų asmenų teisių [22].

37. Kalbant apie fonogramų gamintojų teises, negaliojimas atgaline data nustatytas kaip bendra taisyklė visose atitinkamose tarptautinėse sutartyse, visų pirma Romos konvencijoje [23], Fonogramų konvencijoje [24] ir WPPT sutartyje [25].

38. Vis dėlto Bendrijos kontekste Teisingumo Teismas, išanalizavęs Direktyvos 93/98 10 straipsnį, nusprendė, kad šiuo straipsniu, viena vertus, nustatoma autorių teisių ir gretutinių teisių, kurių galiojimas pasibaigė pagal teisės aktus, galiojusius iki direktyvos įgyvendinimo, atkūrimo galimybė, nepažeidžiant galiojant šiems teisės aktams atliktų naudojimo veiksmų, ir, kita vertus, valstybėms narėms paliekama galimybė imtis trečiųjų asmenų pagal tokius teisės aktus įgytų teisių apsaugos priemonių [26].

39. Teisingumo Teismas priėjo prie šios išvados vadovaudamasis integraciniu požiūriu, pažymėjęs, kad tai yra aiškios Bendrijos teisės aktų leidėjo valios rezultatas, ir nors Komisijos pateiktame pradiniame direktyvos pasiūlyme buvo nustatyta, kad jos nuostatos bus taikomos „teisėms, galiojusioms iki 1994 m. gruodžio 31 d. įskaitytinai“, Europos Parlamentas iš dalies pakeitė šį pasiūlymą ir pateikė naują formuluotę, kuri buvo įtraukta į galutinę versiją [27]; Teisingumo Teismas pridūrė, kad šiuo sprendimu norėta kuo greičiau pasiekti nacionalinių įstatymų, reglamentuojančių autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos terminus, suderinimo tikslą ir išvengti situacijos, kad kai kuriose valstybėse narėse nustojusios galioti teisės būtų toliau saugomos kitose valstybėse narėse [28].

40. Troškimas pasiekti, kad nacionalinės teisės aktai būtų kuo greičiau suderinti, tapo dar didesnis po Teisingumo Teismo spren-

21 — Sąvoka „Sąjunga“ vartojama Berno konvencijos 1 straipsnio prasme: „Šalys, kurioms taikoma ši Konvencija, sudaro Literatūros ir meno kūrinių autorių teisių apsaugos sąjungą“.

22 — PINO „Guide de la Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques (Acte de Paris 1971)“, išleista PINO, Ženeva, 1978, p. 117.

23 — 20 straipsnis „Konvencijos negaliojimas atgaline data“.

24 — 7 straipsnio 3 dalis: „Nė viena Sutarties šalis neprivalo taikyti šios Konvencijos nuostatų fonogramoms, įrašytoms iki šios Konvencijos įsigaliojimo toje šalyje“.

25 — Žr. 22 straipsnį „Taikymas laiko atžvilgiu“, kurio 1 dalyje daroma nuoroda į Berno konvencijos 18 straipsnį.

26 — Žr. 1999 m. birželio 29 d. Sprendimo *Butterfly Music* (C-60/98, Rink. p. I-3939) 23 punktą.

27 — Žr. minėtą sprendimą *Butterfly Music* (19 punktas).

28 — Žr. minėtą sprendimą *Butterfly Music* (20 punktas).

dimo, vadinamo *Patricia* [29], kuriame Teisingumo Teismas, nustatęs, kad nacionalinės teisės aktai dėl intelektinės nuosavybės apsaugos nėra suderinti, pripažino prekybos apribojimus, atsirandančius dėl šioje srityje galiojančių nacionalinių taisyklių skirtumų [30].

41. Kitaip tariant, iš minėtos direktyvos 10 straipsnio 2 dalies išplaukia, kad taikant nustatytus apsaugos terminus siekiama atnaujinti viešai prieinamais tapusių kūrinių ar objektų apsaugą [31].

42. Šiais paaiškinimais atsakoma į klausimą, ar anksčiau apsaugotų gretutinių teisių atkūrimas yra teisėtas, tačiau neaišku, ar jie gali padėti išsklaidyti abejones dėl teisių, kurioms tokia apsauga *niekada* nebuvo taikoma.

43. Tačiau dėl toliau nurodytų priežasčių esu linkęs siūlyti taikyti tokį pat vertinimą abiem atvejais.

44. Pirma, greito suderinimo argumentas vis dar galioja neapsaugotoms gretutinėms teisėms. Antra, Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalyje pateikta nuoroda į gretutines teises reglamentuojančias taisykles, nepaisant to, ar jos nacionalinės, ar įtvirtintos Direktyvoje 92/100 [32], turi reikšmės tais atvejais, kai objektas atitinka šiose nuostatose įtvirtintus apsaugos reikalavimus.

45. Dėl derinimo spartos reikėtų pažymėti, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas pasirinko tarpinį variantą tarp taikymo atgaline data atsisakymo ir visiško leidimo taikyti atgaline data. Pasirinktas kompromisinis sprendimas, pagal kurį, jei konkretus kūrinys Direktyvos 93/98 perkėlimo į nacionalinę teisę galutinę dieną, t. y. 1995 m. liepos 1 d. [33], saugomas tik vienoje valstybėje narėje, to pakanka, kad kūriniui būtų taikomi visoje Bendrijoje galiojantys apsaugos terminai [34].

29 — Žr. 1989 m. sausio 24 d. Sprendimą *EMI Electrola* (341/87, Rink. p. 79).

30 — Šioje konkrečioje byloje Teisingumo Teismas leido taikyti valstybės narės teisės aktus, pagal kuriuos garso įrašų gamintojui buvo leidžiama remtis išimtinėmis teisėmis atgaminti ir platinti muzikos kūrinius, kurių savininkas jis yra, siekiant tos valstybės narės teritorijoje uždrausti kitų tų pačių muzikos kūrinių fonogramų pardavimą; šios fonogramos buvo importuojamos iš kitos valstybės narės, kurioje jos buvo teisėtai parduodamos, tačiau be minėto savininko ar jo licenciato sutikimo, o šių įrašų gamintojo turima apsauga buvo pasibaigusi (žr. minėto sprendimo *Patricia* 14 punktą).

31 — Žr. minėtą sprendimą *Butterfly Music* (18 punktas).

32 — 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos direktyva dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120).

33 — Žr. šios direktyvos 13 straipsnio 1 dalį.

34 — Žr. A. Dietz „Die Schutzdauer Richtlinie der EU“, *GRUR Int.*, Nr. 8/9 (1995), p. 682.

46. Todėl tose valstybėse narėse, kuriose šie kūriniai ar objektai tapo viešai prieinami, jų teisinė apsauga atkuriama, nebent jie tapo viešai prieinami visose Bendrijos valstybėse narėse. Direktyvoje nustatyti nauji apsaugos terminai taip pat taikomi visiems gretutinių teisių saugomiems objektams [35].

47. Be to, jau minėtame sprendime *Phil Collins ir kt.*, priimtame beveik tuo pačiu metu kaip ir Direktyva 93/98, Teisingumo Teismas pripažino, kad nediskriminavimo principas taip pat taikomas literatūros ir meno kūrinius bei gretutines teises reglamentuojančioms nacionalinėms nuostatoms, ir taip *de facto* patvirtintas visiškas jų galiojimas atgaline data. Iš esmės šiuo sprendimu nustatytas reikalavimas, kad visos autorių teisės ir gretutinės teisės kiekvienoje valstybėje narėje kiekvienu atveju turi būti vertinamos taip pat, kaip nacionalinės teisės [36].

48. Tas pats taikytina teisėms, kurios niekada nebuvo apsaugotos šalyje, kur reikalaujama apsaugos (pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju – Vokietijoje), nes kitokia išvada prieštarautų pastangoms suderinti teisės aktus. Bendrijos taisyklės grindžiamos tuo, jog siekiant, kad vidaus rinka veiktų sklandžiai, valstybių narių įstatymai turi buti suderinti taip, kad apsaugos terminai visoje Bendrijoje būtų vienodi [37].

49. Taigi teisės aktų leidėjo tikslas yra suderinti šių teisių apsaugos terminus ir tapimo viešai prieinamomis momentą. Todėl jeigu kūriniai ir gretutinės teisės nebūtų saugomos dėl to, kad jos nebuvo apsaugotos iki autorių teises reglamentuojančių nacionalinės teisės nuostatų įsigaliojimo, tai prieštarautų direktyvos esmei.

50. Šį požiūrį patvirtina Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalyje pateikta aiški nuoroda į Direktyvą 92/100, kuria kai kuriose valstybėse narėse nustatytos naujos gretutinės teisės. Šia nuoroda siekta Direktyvoje 2006/116 nustatytų apsaugos terminų taikymą išplėsti Direktyva 92/100 apsaugotoms teisėms, net jei jos nebuvo perkeltos į nacionalinę teisę [38]. Todėl, priešingai *Bundesgerichtshof* nuomonei, kad *UrhG* turi būti aiškinamas pažodžiui, nereikėtų kalbėti vien apie apsaugos „atkūrimą“ [39].

35 — Žr. P. Maier „L'harmonisation de la durée de protection du droit d'auteur et de certains droits voisins“, *Revue du Marché Unique Européen,* Nr. 2/1994, p. 77.

36 — Žr. A. Dietz, *op. cit.*, p. 683.

37 — Žr. Direktyvos 93/98 antrą konstatuojamąją dalį ir Direktyvos 2006/116 trečią konstatuojamąją dalį.

38 — P. Katzenberg „Schutzdauer – Allgemeines“ (§ 64), žr. G. Schricker (koordinatorius), „Urheberrecht Kommentar“, 2-asis leidimas, Miunchenas, 1999, p. 1024; M. Walter, „Schutzdauer-RL“ (10 straipsnis), žr. M. Walter (koordinatorius), „Europäisches Urheberrecht Kommentar“, Viena, 2001, p. 635.

39 — M. Walter, *op. cit.,* p. 631.

51. Tačiau, be to, kad kūrinys gali būti viešai prieinamas visose valstybėse narėse, nagrinėjamoms direktyvoms būdingą vienodinimo siekį riboja dar viena aplinkybė, kuri neturi įtakos atsakymui į pateiktą prejudicinį klausimą, tačiau ją reikėtų paminėti išsamumo sumetimais: Direktyvos 2006/116 5 ir 6 straipsniuose nurodytos gretutinės teisės, kurių reglamentavimas valstybėms narėms yra fakultatyvus.

52. Pagal Direktyvos 2006/116 19 konstatuojamąją dalį valstybėms narėms leidžiama išlaikyti arba įvesti kitokias gretutines teises, ypač susijusias su mokslo ir kritikos leidiniais, kurie tapo viešai prieinami [40], taip pat neoriginaliomis fotografijomis [41]. Tačiau valstybės narės neturi jokios pareigos užtikrinti šių teisių apsaugą visoje Bendrijoje, todėl bet koks mėginimas reikalauti jų apsaugos tose valstybėse narėse, kurios pasinaudojo galimybe šių teisių nepripažinti [42], nebus sėkmingas.

53. Galiausiai Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 3 dalyje patvirtinamas argumentas dėl galiojimo atgaline data, nustatant, kad ši „direktyva nepažeidžia jokių naudojimo veiksmų, atliktų iki 1 dalyje nurodytos datos“, t. y. 1995 m. liepos 1 d., šios direktyvos pirmtakės Direktyvos 93/98 įsigaliojimo datos. Todėl iš minėtos direktyvos galima spręsti apie teisių, į kurias joje daroma nuoroda, galiojimą atgaline data, tačiau norint apsaugoti sąžiningai įgytas trečiųjų asmenų teises, direktyva ribojamas jų poveikis veiksmams, atliktiems iki jos įsigaliojimo datos. Kitaip tariant, jei 10 straipsnio 2 dalyje nebūtų numatytas galiojimas atgaline data, kita šio straipsnio dalis netektų prasmės.

54. Apibendrindamas ir atsižvelgdamas į pirma pateiktus paaiškinimus, manau, kad į pirmąjį Vokietijos *Bundesgerichtshof* pateiktą klausimą reikėtų atsakyti teigiamai, t. y. kad Direktyvoje 2006/116 nustatytas apsaugos terminas, jei tik yra įvykdytos jos 10 straipsnio 2 dalyje nustatytos sąlygos, taikomas ir tuo atveju, kai atitinkamas objektas niekada nebuvo saugomas valstybėje narėje, kur reikalaujama apsaugos, nepažeidžiant to paties 10 straipsnio 3 dalies nuostatų.

B — *Teisių turėtojų, kurie nėra Bendrijos piliečiai, apsauga (antrasis klausimas)*

55. Dviem klausimais, kurie sudaro antrąjį prejudicinį klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori išsiaiškinti, ar tai, kad teisių, kurių apsaugos reikalaujama, turėtojas yra trečiosios šalies pilietis, turi įtakos dviejų hipotezių, kuriomis gali būti grindžiama objekto apsauga, aiškinimui pagal Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalį.

40 — Žr. Direktyvos 2006/116 5 straipsnį.

41 — Dėl „paprastų“ fotografijų žr. Direktyvos 2006/116 6 straipsnio trečią sakinį.

42 — Taip pat žr. P. Katzemberger, *op. cit.*, p. 1025.

56. Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar valstybių narių nuostatos, susijusios su ne Bendrijos piliečiams suteikiama apsauga, turėtų būti laikomos „nacionalinėmis nuostatomis“ minėto straipsnio prasme (antrojo klausimo a punktas) ir, jei teisių turėtojas yra ne Bendrijos pilietis, ar 10 straipsnyje nustatyti apsaugos terminai taikomi objektams, kurie 1995 m. liepos 1 d. atitiko Direktyvoje 92/100 nustatytas apsaugos sąlygas (antrojo klausimo b punktas).

57. Manau, kad abu klausimus reikėtų nagrinėti kartu, tačiau atsakyti į kiekvieną atskirai, nors kadangi byla susijusi su Bobu Dylanu, labiau norėtųsi padainuoti „the answer is blowing in the wind“ [43].

58. Neabejotinai vadovaudamosi ginčijamų fonogramų pirminių gamybos teisių turėtojo pilietybe, visos šiame procese rašytines pastabas pateikusios šalys mano, kad atsakymas į visą antrąjį prejudicinį klausimą priklauso nuo Direktyvos 2006/116 7 straipsnio „Apsauga, taikoma trečiosioms šalims“ išaiškinimo.

59. Visų pirma sutinku su Komisijos nuomone, kad reikia skirti taikymo sritį *ratione personae* ir taikymo sritį *ratione materiae*.

60. Direktyvos 2006/116 7 straipsnyje nustatytas apsaugos terminų palyginimo principas. Jei kūrinio kilmės šalis pagal Berno konvenciją yra trečioji šalis, o kūrinio autorius nėra Bendrijos pilietis (7 straipsnio 1 dalis), valstybės narės taiko tokį patį apsaugos terminą, koks nustatytas kūrinio kilmės šalies teisės aktuose, tačiau šis terminas negali būti ilgesnis už pačioje direktyvoje nurodytą terminą.

61. Direktyvos 2006/116 7 straipsnio 2 dalis susijusi su gretutinėmis teisėmis ir joje įtvirtintas panašus principas kaip ir šio straipsnio 1 dalyje [44]. Kadangi joje nurodomi „teisių turėtojai, kurie nėra Bendrijos piliečiai“, šią nuostatą taip pat galima laikyti viena iš Direktyvos 2006/116 nuostatų, apibrėžiančių jos taikymo sritį *ratione personae*. Tačiau kadangi direktyvoje siūlomo apsaugos termino taikymas priklauso nuo valstybių narių suteikiamos apsaugos, pirmiausia taikomos dvišalės ir daugiašalės tarptautinės sutartys, privalomos valstybei narei, kurioje reikalaujama apsaugos, visų pirma Romos konvencija, Fonogramų konvencija, WPPT sutartis ir TRIPS sutartis [45].

43 — „Blowin' in the wind“ (© 1962 *Warner Bros. Inc.*) yra turbūt vienas žymiausių šio atlikėjo ir dainų autoriaus kūrinių; taip yra pavadinta viena iš fonogramų, užfiksuota ilgai grojančioje plokštelėje.

44 — Žr. P. Mayer, *op. cit.*, p. 75.

45 — Žr. M. Walter, *op. cit.*, p. 608.

62. Todėl sprendimus dėl apsaugos suteikimo ne Bendrijos piliečiams ir apsaugos termino apskaičiavimo kiekvienu konkrečiu atveju turi priimti valstybės narės, kurioje siekiama įgyvendinti gretutines teises, teismai, vadovaudamiesi šios valstybės narės pasirašytomis tarptautinėmis sutartimis.

63. Kita vertus, Direktyvos 2006/116 10 straipsnyje yra ne tik nuostatos dėl šios direktyvos taikymo laiko atžvilgiu, bet ir apibrėžiama jos taikymo sritis *ratione materiae*.

64. Kaip pažymėjo Komisija, nors Direktyvos 2006/116 10 straipsnis pavadintas „Taikymas laiko atžvilgiu“, jo nuostatos labiau susijusios ne su teisių turėtojo pilietybe, bet su apsaugos *dalyku*, ir taikomos „visiems kūriniams bei objektams“, kurie iki 1995 m. liepos 1 d. buvo saugomi bent pagal vienos valstybės narės nuostatas autorių teisių srityje (kiek tai susiję su antrojo klausimo a punktu) arba pagal Direktyvą 92/100 (kiek tai susiję su antrojo klausimo b punktu).

65. Kalbant apie Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalies taikymą, galima teigti (antrojo klausimo a punktas), kad šioje dalyje kalbama apie visas autorių teises ir gretutines teises ir jų ypatybes reglamentuojančios atitinkamos nacionalinės teisės materialines nuostatas, įskaitant taikytinas daugiašales ar dvišales tarptautines sutartis [46]. Todėl nacionalinis teismas turi nustatyti, ar konkretus objektas, šioje byloje – ginčijami Bobo Dylano įrašai, atitinka nacionalinės teisės aktų reikalavimus. Jei su šiuo objektu susijęs ieškinys grindžiamas kitos valstybės narės teise, valstybės narės, kurioje reikalaujama apsaugos, teismas turi išnagrinėti užsienio teisę pagal savo proceso taisykles dėl su užsienio teise susijusių įrodymų. Taigi pirmojoje 10 straipsnio 2 dalies hipotezėje nenukreipiama į nacionalines taisykles, susijusias su ne Bendrijos piliečių apsauga.

66. Todėl siūlau į antrojo klausimo a punktą atsakyti taip: valstybių narių nuostatos, reglamentuojančios teisių turėtojų, kurie nėra Bendrijos piliečiai, apsaugą, nėra nacionalinės nuostatos Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalies prasme.

67. Dėl antrojo klausimo b punkto reikėtų priminti, kad šiuo atveju teisė remtis Direktyva 92/100 atsiranda, tik jei jos nuostatos iki konkrečios datos neperkeliamos į nacionalinę teisę [47]. Valstybės, kurioje reikalaujama apsaugos, teismas privalo įvertinti, ar šios teisės ginamos pagal šio teismo valstybės, ar

46 — Žr. M. Walter, *op. cit.*, p. 632.
47 — Žr. šios išvados 47 punktą.

pagal kitos valstybės narės teisę, ir jei taip nėra, šis teismas privalo nuspręsti, ar reikėtų išplėsti apsaugos taikymą, atsižvelgiant į Direktyvą 92/100.

68. Tačiau norint išsiaiškinti apsaugos ne Bendrijos piliečiui taikymo klausimą, reikia atsižvelgti į Direktyvos 2006/116 7 straipsnio 2 dalį pagal jau išaiškintą jos prasmę.

69. Šiuo atžvilgiu jau minėjau, kaip Bendrijos teisė neišvengiamai susijusi su tarptautinėmis sutartimis. Svarbiausia iš jų yra TRIPS sutartis, visų pirma jos 14 straipsnio 2 dalis, skaitoma kartu su to paties straipsnio 5 dalimi, pagal kurią fonogramų gamintojų teisėms suteikiamas bent 50 metų apsaugos terminas. Dėl TRIPS sutarties 14 straipsnio 2 dalies ir Romos konvencijos 10 straipsnio panašumo abi šios nuostatos turi būti aiškinamos sistemiškai [48].

70. Taip pat svarbu įspėti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą apie sudėtingą įvairių tarptautinių sutarčių ir jų sutampančių nuostatų santykį; pavyzdžiui, TRIPS sutarties 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „jokios šios sutarties I–IV dalių nuostatos nesumažina įsipareigojimų, kuriuos gali viena kitai turėti valstybės narės pagal <…> Berno konvenciją, Romos konvenciją <…>“, o tai reiškia, kad įvairių susitariančiųjų valstybių tarpusavyje ar trečiųjų šalių atžvilgiu pagal kitas konvencijas prisiimti tarptautiniai įsipareigojimai lieka galioti [49].

71. Be to, kaip vadovaudamasi nesena teismo praktika [50] teisingai pažymi Komisija, nekyla abejonių, kad TRIPS sutartis taikoma gretutinėms teisėms, nes Bendrija turi kompetenciją ir ją jau įgyvendino, kaip tai rodo pirma aptartos Direktyva 2001/29 ir Direktyva 92/100.

72. Galiausiai manau, kad į antrojo klausimo b punktą reikėtų atsakyti taip: nacionalinis teismas, remdamasis Direktyvos 2006/116 7 straipsnio 2 dalimi ir jo teisinėje sistemoje galiojančiomis tarptautinėmis sutartimis, turi nustatyti, ar pagal šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį suteikiamas apsaugos terminas objektų, 1995 m. liepos 1 d. atitikusių Direktyvoje 92/100 nustatytus apsaugos kriterijus, atžvilgiu taikomas teisių turėtojui, kuris nėra Bendrijos valstybės narės pilietis.

48 — Žr. J. T. Füller „Ausübende Künstler (14 straipsnis)“, J. Busche / J.-T. Stoll (koordinatoriai), „TRIPs – Internationales und europäisches Rechts des geistigen Eigentums“, Kelnas, 2007, p. 271.

49 — Žr. H. Wager „Substantive Copyright Law in TRIPS“, H. Cohen Jehoram, P. Keuchenius, L. M. Brownlee (koordinatoriai) „Trade-related Aspects of Copyright“, *Kluwer*, Deventeris, 1996, p. 36.

50 — Žr. 2007 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Merck Genéricos – Produtos Farmacéuticos* (C-431/05, Rink. p. I-7001, 32–39 punktai).

VI — Išvada

73. Remdamasis tuo, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Bundesgerichtshof* pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2006/116/EB dėl autorių ir tam tikrų gretutinių teisių apsaugos terminų nustatytas apsaugos terminas, jei tik yra įvykdytos jos 10 straipsnio 2 dalyje nustatytos sąlygos, taikomas ir tuo atveju, kai atitinkamas objektas niekada nebuvo saugomas valstybėje narėje, kurioje reikalaujama apsaugos, nepažeidžiant to paties 10 straipsnio 3 dalies nuostatų.

2. Valstybių narių nuostatos, reglamentuojančios teisių turėtojų, kurie nėra Bendrijos piliečiai, apsaugą, nėra nacionalinės nuostatos Direktyvos 2006/116 10 straipsnio 2 dalies prasme.

3. Objektų, 1995 m. liepos 1 d. atitikusių 1992 m. lapkričio 19 d. Tarybos Direktyvoje 92/100/EEB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje nustatytus apsaugos kriterijus, atžvilgiu nacionalinis teismas, remdamasis Direktyvos 2006/116 7 straipsnio 2 dalimi ir jo teisinėje sistemoje galiojančiomis tarptautinėmis sutartimis, turi nustatyti, ar pagal šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį suteikiamas apsaugos terminas taikomas teisių turėtojui, kuris nėra Bendrijos valstybės narės pilietis.